

De mini-opa

Kamiel zit naar het blauwe doosje te staren waarin zijn overgrootvader die hij Papoe noemt verdwenen is. "Vind je het een mooi doosje?" vraag ik maar om het gesprek met de vierjarige te beginnen. Hij twijfelt. Terwijl de ruimte van de kapel zich vult tot in de oksel, zit Kamiel al vooraan op de eerste rij bij de urne. "Papoe kan toch niet in dat doosje!" zegt hij verbaasd. Papoe was duidelijk geliefd. Want voor een op de drempel negentigjarige is er ongewoon veel volk. Papoe's urn is van afbreekbaar materiaal. Straks zal ze op de speciaal daarvoor voorziene plek aan de Gerlachekaai te water worden gelaten en even blijven drijven tot Papoe op een waardige manier naar de bodem zinkt. Zelf wou hij waarschijnlijk in een grotere doos ook wel kist genoemd. Maar hij heeft zich intussen vanuit het dodenrijk verzoend met zijn honderd procent milieuvriendelijke en biologisch afbreekbare toekomst. Een uitvaart met een kist ligt mij persoonlijk beter omdat kisten mij allemaal eender lijken terwijl de mode in de urnindustrie voortdurend vreemdsoortiger modellen tovert. Oneerbiedig bekruipt mij dan soms tijdens het groeten het gevoel dat mensen *rond de pot draaien*. Op de foto naast de urne bespeur ik een ontiegelijk klein gerimpeld meneertje. "Is dat Papoe?" vraag ik dom aan Kamiel. "Papoe is gekrompen" zegt hij ineens. Hij herinnert zich waarschijnlijk foto's van Papoe toen die nog groot en stevig was. Maar zo heeft hij hem nooit meegemaakt. "Zo is dat met opa's en oma's, die worden altijd maar kleiner" zeg ik. "Waarom?" vraagt hij? "Weet jij hoe klein jouw hartje is?" vraag ik terwijl ik op de plek wijs waar zijn hart zit. Kamiel maakt met duim en wijsvinger een diameter van vijf centimeter. "Helemaal juist" zeg ik. "Daarom is Papoe gekrompen totdat hij helemaal in jouw hartje kon en hij altijd bij jou kan blijven." Dat lijkt Kamiel voldoende redelijk om de dienst, die dadelijk begint, met een warm gevoel door te komen.